

חוק הגנת כינויי מקור, תשכ"ה-1964

פרק א': פרשנות

1. בחוק זה — הגדרות
- "כינוי מקור" — השם הגיאוגרפי של ארץ, אזור או מקום, הכלול בשמו של מוצר ובא ללמד שמקורו שם ושאיכותו או תכונותיו הן, בעיקרן, פרי אותה סביבה גיאוגרפית, טבעה ואנשיה;
- "ארץ המקור" — הארץ אשר שמה, או שם אזור או מקום שבה, משמש לכינוי המקור;
- "בעל זכות" — מי שזכאי להשתמש בכינוי המקור הנדון לציון המוצר הנדון;
- "מוצר" — בין של חקלאות ובין של תעשייה או מלאכה;
- "הרשם" — רשם סימני המסחר.

פרק ב': רישום כינויי מקור ישראליים

2. (א) בלשכה לקנין רוחני ותעשייתי שבמשרד המשפטים ינוהל פנקס כינויי מקור (להלן — הפנקס) ויירשמו בו כינויי המקור שנתקבלו לרישום לפי חוק זה ופרטים נוספים שנקבעו או שהרשם יראה לרשום.
- (ב) הפנקס ייערך ויתנהל בפיקוחו של הרשם.
3. כל המעוניין בהגנה לפי חוק זה על כינוי מקור שארץ מקורו הוא ישראל, רשאי לבקש מאת הרשם שירשום בפנקס את הכינוי, את המוצר שהוא בא לצייין ואת בעל הזכות.
4. בבקשה לפי סעיף 3 יפורשו: המוצר, הפרטים המיוחדים שמהם ניתן ללמוד כי כינויו של המוצר הוא כינוי מקור ולא ציון מוצא או סוג בלבד, מי הוא בעל הזכות לאותו כינוי ופרטים נוספים שנקבעו.
5. הרשם או מי שמינה לכך יבדוק כל בקשה כדי לברר אם היא ממלאת אחר הוראות סעיף 4 ואם הכינוי שנתבקש לרשמו הוא כינוי מקור.
6. לענין בחינה לפי סעיף 5 יהיה הרשם רשאי לדרוש מהמבקש, או מכל אדם אחר הטוען שהוא בעל זכות, כל חומר וידיעה הנוגעים לבחינה ודרושים לדעתו למטרה זו, ורשאי הוא להתייעץ עם מי שייראה לו ולקבל ממנו כל חומר וידיעה הנראים לו דרושים לבחינה.
7. נוכח הרשם כי הכינוי שנתבקש לרשמו הוא לכאורה כינוי מקור וכי נתמלאו יתר התנאים הקבועים בסעיף 4 יקבל את הבקשה.
8. (א) נתקבלה בקשה, יפרסם הרשם ברשומות, על חשבון המבקש, את דבר הקבלה.
- (ב) הפרסום יכלול את כינוי המקור, את המוצר שהכינוי בא לציינו ואת בעל הזכות כפי שפורש בבקשה.
9. תוך שלושה חדשים מיום פרסום קבלת הבקשה לפי סעיף 8 רשאי כל אדם להודיע לרשם בכתב על התנגדותו לרישום כינוי המקור המבוקש.
10. ואלה עילות ההתנגדות לרישום כינוי מקור:
- (1) הכינוי שרישמו נתבקש אינו כינוי מקור אלא ציון מוצא או סוג בלבד;
- (2) הטוען שהוא בעל זכות בכינוי אינו זכאי להשתמש בו.

סמכות הרשם
בהתנגדות

11. הרשם רשאי לקבל את ההתנגדות, כולה או מקצתה, לדחותה או לקבלה בתנאים.

רישום
ומתן תעודה

12. לא הוגשה התנגדות במועד הקבוע להגשתה, או שהוגשה במועד ובוטלה או נדחתה בהחלטה או בפסק דין סופי, יירשם כינוי המקור בפנקס ולמבקש תינתן תעודה על כך.

ערר על
החלטות הרשם

13. (א) מי שרואה עצמו נפגע על ידי החלטת הרשם רשאי לערור עליה לפני ועדת ערר של חמישה שימנה שר המשפטים; חבריה יהיו שופט, והוא יושב ראש הועדה, שני עובדי מדינה ושני אנשי ציבור.

(ב) הודעה על מינוי הועדה ומענה תפורסם ברשומות.

(ג) ועדת הערר רשאית לאשר את החלטת הרשם, לשנותה או לבטלה ולהשתמש לשם כך בשיקול דעתה היא.

סמכויות עזר
של הועדה

14. הועדה תהיה מוסמכת –

- (1) להשיג כל עדות שבכתב או שבעל פה אשר תראה בה צורך;
- (2) להזמין כל אדם לבוא לפניו להעיד או להגיש כל מסמך שברשותו, לחקרו ולדרוש ממנו כל מסמך שברשותו;
- (3) לכפות את התייצבותו של אדם שלא ציית להזמנה ולא הראה הצדק לכך המניח דעת הועדה, לצוות עליו לשלם את כל ההוצאות שנגרמו על ידי כפיית התייצבותו או על ידי אי ציותו להזמנה ולהטיל עליו קנס של שבעים וחמש לירות;
- (4) לחייב כל עד להצהיר בדרך הגהוגה בבית משפט;
- (5) להטיל קנס של שבעים וחמש לירות על אדם שנדרש להצהיר או להגיש מסמך וסירב לעשות כן ללא צידוק המניח את דעת הועדה, ובלבד שלא יידרש אדם להשיב על שאלה העלולה להפלילו ולא ייקנס על סירובו להשיב עליה;
- (6) לקבל כל ראיה שבכתב או שבעל פה, אף אם אינה קבילה במשפטים אורחיים או פליליים;
- (7) לפסוק לאדם שהוזמן לבוא לישיבת הועדה סכום כסף שהוציא, לפי דעת הועדה, עקב בואו לישיבה.

תקופת תוקף
הרישום

15. (א) רישום לפי פרק זה תקפו עשר שנים מיום הגשת הבקשה, ואולם ניתן להאריך את תקופת נוספות של עשר שנים כל אחת, על פי בקשת בעל זכות שתוגש לרשם במועד ובדרך שנקבעו.

(ב) דין בקשה להארכת תקפו של רישום כדין בקשת רישום.

מחיקת רישום

16. (א) רישום לפי פרק זה ניתן למחיקה על פי בקשת אדם מעוניין או מיזמת הרשם, אם הכינוי הפך להיות שם סוג או ציון מוצא בלבד או אם התנאים ששימשו יסוד לרישום חדלו להתקיים.

(ב) דין בקשה למחיקת רישום כדין התנגדות ויחולו עליה הוראות פרק זה בדבר הדין בהתנגדות.

פרק ג' : רישום כינויי מקור על פי הסדר ליסבון בדבר הגנת כינויי מקור ורישומם הבין-לאומי

הרשם הוא
המינהל הישראלי
לפי הסדר ליסבון

17. הרשם הוא המינהל הישראלי, לפי הסדר ליסבון בדבר הגנת כינויי מקור ורישומם הבין-לאומי ולענין הקשר עם המשרד הבין-לאומי שהוקם על פי הסדר.

¹ כתבי אמנה מס' 314, כרך 10.

18. (א) לפי בקשת בעל זכות רשום בישראל, יגיש הרשם למשרד הבין-לאומי בקשה לרשום בפנקס הבין-לאומי כינוי מקור ישראלי ואת בעל הזכות בו.
(ב) עם הגשת הבקשה יפקיד בעל הזכות אצל הרשם סכום כסף, כפי שיקבע הרשם, להבטחת תשלום אגרת הרישום.
19. קיבל הרשם מהמשרד הבין-לאומי בקשת הגנה על כינוי מקור פלוני של ארץ-חרוץ שנרשם בפנקס הבין-לאומי, יבדוק הרשם את הבקשה לפי הסעיפים 5 ו-6 כאילו היתה זו בקשה שהוגשה אליו לפי סעיף 3, והוראות פרק ב' יחולו עליה בשינויים המחוייבים לפי הענין.
20. (א) נוכח הרשם שאין כינוי המקור שנרשם בפנקס הבין-לאומי ראוי להגנה בישראל לפי חוק זה, ישלח למשרד הבין-לאומי, תוך שנה אחת מיום קבלת הבקשה, הודעה מנומקת על אי יכולתו להבטיח את ההגנה לכינוי המקור בישראל.
(ב) הרשם ישלח את הודעתו כאמור אף אם תלויים לפניו הליכי התנגדות לפי סעיף 9 לבקשת המשרד הבין-לאומי או שעדיין תלויים הליכי ערר על החלטתו לפי סעיף 13, ורשאי הוא לראות בקיום אותם הליכים עילה לאי יכולתו להבטיח הגנה לכינוי המקור בישראל.
21. (א) נוכח הרשם שכינוי המקור של ארץ-חרוץ ראוי להגנה בישראל, ירשום אותו בפנקס ויודיע על כך למשרד הבין-לאומי.
(ב) הרשם רשאי להפעיל סמכותו לפי סעיף קטן (א), אף אם כבר שלח הודעה לפי סעיף 20 (ב).
22. תקפו של רישום כינוי מקור שנעשה על פי בקשה שנתקבלה לפי סעיף 19 הוא כתקפו בארץ המקור.
23. (א) כל אדם מעונין רשאי לבקש מהרשם, בתנאים שייקבעו, את מחיקתו של כינוי מקור שנרשם לפי פרק זה משום שאינו מוגן בארץ המקור, או שחדל להיות מוגן בה, ורשאי הרשם לעשות זאת מיזמתו.
(ב) דין בקשה למחיקה לפי סעיף זה כדין התנגדות והוראות פרק ב' בדבר הדיון בהתנגדות יחולו עליה.
- פרק ד': הוראות כלליות**
24. שימוש שלא כדין בכינוי מקור רשום היא הפרת זכות כינוי מקור, אפילו צויין המקור האמיתי של הסחורה על יד כינוי המקור, ואף אם הכינוי מופיע בצורה מתורגמת או מלווה בביטויים כגון "מין", "טיפוס", "סוג", "חיקוי" או ביטויים דומים.
25. נוכח בית משפט כי הופרה זכות בכינוי מקור רשום, יצווה על המפר להימנע מהפרת הזכות, ורשאי בית המשפט להתנות את מתן הצו בתנאים ולעכב את ביצועו עד שלושה חדשים בתנאים שיראה.
26. כל אדם המשתמש שלא כדין בכינוי מקור דינו כדין מי שמשמש בתיאור מסחרי כוזב כמשמעותו בפקודת סימני סחורות² והוראות הפקודה יחולו.
27. לא ישתמש הרשם בסמכות שניתנה לו לפי חוק זה, אלא לאחר שנתן הזדמנות לכל אדם העלול, לדעתו, להיפגע מהחלטתו להשמיע טענותיו לפניו.

בקשות לרישום בפנקס הבין-לאומי

בחינת בקשות-חרוץ

סירוב לבקשה

רישום כינוי חרוץ

חוקף רישום כינוי חרוץ

מחיקת כינוי מקור של ארץ-חרוץ

הפרת זכות כינוי מקור

סעד על הפרת זכות

עבירות

שימוש בסמכות על ידי הרשם

² חוקי איי, כרך ב', פרק צ"א, עמ' 889.

28. על כל הליך לפי זוק זה תפורסם הודעה ברשומות לפחות חמישה עשר יום לפני המועד שנקבע להליך, ובו יוזמן כל בעל זכות להתייצב בהליך ולהודיע לרשם על התייצבותו חמישה ימים לפני קיום ההליך; לא מסר האדם הודעה על כך כאמור – לא יורשה להתייצב.

29. כל החלטה של הרשם תהיה בכתב ותימסר לכל מי שהיה בעל דין בהליכים לפניו.

30. (א) בכל הליך על ריב המובא לפני הרשם לפי חוק זה – יתן הרשם לבעלי הדין הזדמנות להגיש ראיותיהם ולהשמיע טענותיהם לפניו בדרך, בצורה, במועדים ובאופן שנקבעו.

(ב) הרשם רשאי לצוות על תשלום ההוצאות שימצאן סבירות ולהורות מי מבעלי הדין ישלם את ההוצאות וכיצד ישולמו.

(ג) צו לפי סעיף קטן (א) ניתן להוצאה לפועל כאילו היה צו בית המשפט.

31. (א) עדות בכל הליך לפני הרשם לפי חוק זה תינתן בתצהיר, והרשם יורה לכל אדם שמסר תצהיר להיחקר חקירה שכנגד, אם נתבקש לעשות כך והרשם לא ראה טעם סביר שלא להיענות לבקשה.

(ב) לשם גביית עדות בעל־פה בחקירה שכנגד יהיו לרשם כל הסמכויות של בית משפט לענין השבעתם של עדים או קבלת הצהרה מהם, לענין כפיית עדים להתייצב ובקשר לענינים אחרים הקשורים בכך ובמסירת העדות.

32. הפנקס ומסמכים שהגיש המבקש לראיה כי כינוי שנרשם הוא כינוי מקור או לראיה על זכויותיו של בעל זכות, יהיו פתוחים לעיון הקהל בימים ובשעות שייקבעו.

פרק ח' : תחולה וביצוע

33. אדם שבמהלך עסקו השתמש בפועל בכינוי מקור לפחות שנה אחת לפני תחילתו של חוק זה אך אינו בעל זכות עליו, רשאי הרשם, בתנאים שיקבע, להתיר לו את השימוש באותו כינוי בתקופה שלא תעלה על שנתיים מיום רישומו לפי חוק זה.

34. שר המשפטים ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי להתקין תקנות לביצועו, לרבות תקנות בדבר אגרות שיש לשלמן בכל ענין הנוגע לחוק זה.

35. הוראות פרק ג' תחילתן אחרי שהסדר ליסכון בדבר הגנת כינויי מקור ורישומם הכין־לאומי, מיום 31 באוקטובר 1958, יכנס לתקפו, ביום שיקבע שר המשפטים בהודעה שתפורסם ברשומות.

ד ב ר י ה ס ב ר

“כינוי מקור” כמשמעותו בהסכמים בין־לאומיים הוא שם גיאוגרפי של ארץ, אזור או מקום הבא לציין מוצר שמקורו משם, ושגם איכותו או תכונותיו נובעות לחלוטין, או בעיקר, מן הסביבה הגיאוגרפית, לרבות גורמים טבעיים וגורמים אישיים. לדוגמה, הכינוי “יפו” לתפוזי שמוטי הגדלים בשפלת החוף של ישראל, הכינוי “קוניאק” ליין שרף שמוצאו מאזור קוניאק בצרפת, או “עטרות קולומביאה” לעטרות של טליתות שנוצרו בידי תושבי קולומביאה שבגליציה.

כינויי מקור היו מוגנים מבחינה בין-לאומית, במידה מסויימת, על פי אמנת פריס להגנת הקניין התעשייתי משנת 1883 (כתבי אמנה מס' 312), אולם התפשטות השימוש בהם והנסיון הכיחו, שלא די בהגנה האמורה ומן הראוי לנקוט אמצעי הגנה מיוחדים, בנוסף על ההגנה הכללית מכוח האמנה האמורה. וזאת בעיקר משום שהאמנה הנוכרת לא העניקה הגנה פוזיטיבית לכינויים האמורים.

הגנה פוזיטיבית פירושה, בין היתר, דרכים להטלת איסור על השימוש בכינויי מוצא כוזבים או מטעים. הגנה מיוחדת זו היתה הנושא להסכם מדריד מיום 14 באפריל 1891 (כתבי אמנה מס' 313) וישראל צד לו, ולשם הפעלתו בישראל קיימת פקודת סימני סחורות, כפי שתוקנה לאחרונה בשנת תשי"ח. אך גם ההגנה על פי פקודה זו אינה יעילה ביותר מאחר שהוראותיה כלליות ועקיפות ואינן מגדירות במפורש כינוי מקור – מהו. סעיפים 2 ו-3 שבה אומרים שכל תיאור מסחרי כוזב או מטעה הוא עבירה ותיאור מסחרי פירושו גם הודעה או רמז על המקום או הארץ שבה נעשה המוצר. אלה הם דברים כלליים ועקיפים ביותר.

לאחרונה נקבעו בהסכם בין-לאומי הנקרא "הסכם ליסבון בדבר הגנת כינויי מקור ורישומם הבינ-לאומיים" (כתבי אמנה מס' 314) אמצעי הגנה נוספים ויעילים יותר. הסכם זה נעשה בליסבון ביום 31 באוקטובר 1958, ישראל חתמה עליו בו ביום, והוא יכנס לתקפו אחרי אשרורו על ידי חמש מדינות. עד היום אושרר רק על ידי שלוש מדינות (צרפת, צ'כוסלובקיה, ישראל).

לפי הסדר ליסבון נוצר איגוד מיוחד, במסגרת הארגון להגנת הקניין התעשייתי הקיים לפי אמנת פריס; להסדר זה יכולות להיות שותפות רק המדינות שהן בעלות אמנת פריס. המדינות המקבלות עליהן את ההסדר מתחייבות להגן, בשטחי ארצותיהן, על כינויי מקור של מוצרי השותפות באיגוד המיוחד, אם הם מוכרים ומוגנים בארץ המקור ורשומים במשרד הבינ-לאומי להגנת הקניין התעשייתי. מחובתן להגן על כינויי המקור מפני גזילה או חיקוי, בין על ידי השימוש בכינוי כמות שהוא ובין בתרגומו או בתוספת ביטויים כגון "מין", "טיפוס", "סוג", "חיקוי" וכיוצא בהם ואפילו אם צויין מקורו האמיתי של המוצר. במשרד הבינ-לאומי להגנת הקניין התעשייתי ינוהל רישום של כינויי מקור עם שמותיהם של הזכאים להשתמש בהם לפי חוק הארץ של כינוי המקור. כינוי שנתקבל להגנה באחת מארצות האיגוד המיוחד, אי אפשר לראותו באותה ארץ כאילו נעשה שם לסוג של מוצרים כל עוד הוא מוגן ככינוי מקור בארץ המקור.

בהליכים המשפטיים הדרושים להבטחת הגנתם של כינויי מקור בכל אחת מארצות האיגוד המיוחד רשאי לנקוט כל צד מעונין, או המינהל המוסמך, או התביעה הכללית. יש, איפוא, צורך לחוקק בישראל חוק שיאפשר את ביצוע האמנה וההסכם, מאחר שההגנה הבינ-לאומית כשהיא לעצמה מותנית, בין היתר, קודם כל בקיומה של הגנה על כינויי מקור בארץ מוצאם.

החוק המוצע בא לקיים חובה, ואלה עיקרי הוראותיו:

1. הגדרתו של כינוי מקור לפי החוק המוצע הוא כזה:

"השם הגיאוגרפי של ארץ, אזור או מקום הכלול בשמו של מוצר ובא

ללמד שמקורו שם ושאיכותו או תכונותיו הן בעיקרן פרי אותה

סביבה גיאוגרפית, טבעה ואנשיה."

הגדרה זו יוצאת בעקבות ההגדרה שבהסכם ליסבון האומרת:

"כינוי מקור" – השם הגיאוגרפי של ארץ, אזור או מקום המשמש לציין

מוצר שמקורו משם, ואשר איכותו או תכונותיו נובעות לחלוטין או

בעיקר מן הסביבה הגיאוגרפית, לרבות גורמים טבעיים וגורמים

אישיים."

2. במשרד המשפטים יתנהל פנקס של כינויי מקור בפקוחו של רשם סימני המסחר (סעיף 2), וכל המעוניין בהגנה על "כינוי מקור" ישראלי למוצר מסויים רשאי לבקש מאת הרשם שירשום בפנקס את כינוי המקור למוצר ואת הזכאים להשתמש בו לאותו מוצר (להלן – בעל הזכות). בבקשה יש לפרש את הפרטים המיוחדים שמהם ניתן ללמוד שכינוי הוא כינוי מקור (סעיפים 3 ו-1).
3. הרשם יבחן אם הכינוי המבוקש הוא כינוי מקור, ולענין זה יהיה רשאי לדרוש כל חומר וידיעה הנחוצים לו לבחינה ולהתייעץ עם מי שייראה לו ולקבל ממנו כל חומר וידיעה הדרושים לו לצורך הבחינה (סעיפים 5 ו-6). נוכח הרשם שהתנאים לרישום נתמלאו לכאורה, יפרסם את דבר הבקשה ברשומות ויתן הזדמנות לכל אדם מעוניין להתנגד לרישום, ולמבקש – להשמיע טענותיו לענין ההתנגדות. הוא יסרב לרשום, אם נוכח, בין השאר, שהשם הוא שם סוג מוצרים בלבד. (סעיפים 7 עד 10).
4. נדחו ההתנגדויות, לאחר כירורים – ירשום הרשם את כינוי המקור בפנקס (סעיף 11-12).
5. הרשם ישמש כמינהל הישראלי לצורך הקשר עם המשרד הבין-לאומי שהוקם על פי הסדר ליסבון (סעיף 17), ולפי בקשת בעל זכות, יגיש הרשם בקשה למשרד הבין-לאומי לרשום את כינוי המקור ואת זכותו של המבקש בפנקס הבין-לאומי. בעל הזכות יפקיד עם הגשת בקשתו סכום כסף, שייקבע על ידי הרשם, להבטחת התשלום של אגרת הרישום בפנקס הבין-לאומי (סעיף 18).
6. קיבל הרשם הודעה מהמשרד הבין-לאומי שכינוי מקור פלוני של ארץ-חוץ נרשם בפנקס הבין-לאומי, יבחן את הכינוי כאילו הוגשה לו בקשה לרישום כינוי מקור ישראלי (סעיף 19), ואם נוכח הרשם שאין כינוי המקום שנרשם ראוי להגנה לפי חוק זה בישראל, ישלח, תוך שנה אחת מיום קבלת ההודעה מהמשרד הבין-לאומי, הודעה מנומקת לאותו משרד על אי-יכולתו להבטיח את ההגנה בישראל (סעיף 20 א). הרשם חייב לעשות כן גם אם תלויה ועומדת התנגדות או ערעור על החלטתו (סעיף 20 ב). נוכח הרשם שכינוי מקור של ארץ-חוץ ראוי להגנה בישראל, ירשום אותו בפנקס ויודיע למשרד הבין-לאומי על הרישום (סעיף 21).
7. על סירוב הרשם לרשום כינוי מקור, בין ישראלי ובין של ארץ-חוץ, יהיה ערר בפני ועדת העררים. ועדת העררים תתמנה על ידי שר המשפטים וחבריה יהיו שופט, והוא היו"ר, שני עובדי מדינה ושני אנשי ציבור. הדיון בפני הועדה יכול שיהיה לגופו של דבר, ותהיינה לה הסמכויות של ועדת חקירה (סעיפים 13, 14).
8. תקפו של רישום כינוי מקור ישראלי הוא עשר שנים מיום הגשת הבקשה. הוא ניתן לחידוש לפי בקשת בעל זכות (סעיף 15). נתבקש חידושו של רישום, יבחן הרשם את כינוי המקור כאילו היתה זו בקשה חדשה (סעיף 15 ב).
9. רישומו של כינוי מקור ישראלי ניתן למחיקה על פי בקשת אדם מעוניין, או מיזמת הרשם, אם הכינוי הפך להיות שם של סוג או אם התנאים ששימשו יסוד לרישום חדלו מהתקיים (סעיף 16).
10. תקפו של כינוי מקור של ארץ-חוץ הוא כתקפו באותה ארץ (סעיף 22). רשאי כל אדם מעוניין לבקש מהרשם, בתנאים שייקבעו בתקנות, את מחיקתו של כינוי המקור של ארץ-חוץ, אם משום שאינו מוגן בה, ואם משום שחדל להיות מוגן בה, ורשאי הרשם לעשות כן מיזמתו (סעיף 23 א).

11. מחיקת רישום כמוה כהתנגדות לרישום וכל ההוראות החלות על הדיון בהתנגדות לרישום יחולו על הדיון במחיקתו של רישום (סעיף 23 (ב)).
12. שימוש בכינוי מקור שלא כדין היא הפרת זכות, אפילו צויין על ידו המקור האמיתי של הסחורה, או שהכינוי מופיע בצורה מתורגמת או מלווה ביטויים כגון "מין", "טיפוס", "סוג", "חיקוי" או בדומה להם (סעיף 24).
13. על הפרת זכות בכינוי מקור ניתן סעד משפטי בדרך של צו מניעה נגד השימוש. צו מניעה כאמור רשאי לבקש בעל הזכות וכל מעוניין אחר, לרבות מוסד ממשלתי, גוף ציבורי, אגודה מקצועית ולשכת מסחר (סעיף 25).
14. הוראות הסעיפים בדבר רישום בין-לאומי ייכנסו לתקפן רק אחרי שייכנס לתקפו הסכם ליסכון בדבר הגנת כינויי מקור ורישומם הבין-לאומי מיום 31 באוקטובר 1958 וביום שייקבע על ידי שר המשפטים בהודעה שתפורסם ברשומות (סעיף 35).
15. הרשם יהיה רשאי להרשות, בתנאים שיקבע, ולתקופה שלא תעלה על שנתיים מיום רישומו של כינוי מקור לפי החוק המוצע, את השימוש בכינוי מקור לאדם שאינו בעל זכות לו אך השתמש בו בפועל במהלך עסקו לפחות שנה אחת לפני תחילתו של החוק המוצע (סעיף 33).

חוק להארכת תוקף של תקנות-שעת-חירום

(החזקת תעודת זהות והצגתה) תשכ"ה-1964

1. תקפן של תקנות-שעת-חירום (החזקת תעודת זהות והצגתה), תשט"ז-1956¹, מוארך כזה עד יום י"ח בטבת תשכ"ז (31 בדצמבר 1966). 2. תחילתו של חוק זה היא מיום כ"ו בטבת תשכ"ה (31 בדצמבר 1964).	הארכת תוקף תחילה

ד ב ר י ה ס ב ר

תקנות-שעת-חירום (החזקת תעודת זהות והצגתה), תשט"ז-1956, מחייבות כל גבר, תושב שמלאו לו 17 שנה, לשאת עמו תמיד תעודת זהות או תעודות זיהוי אחרות כפי שפורטו בתקנות.

תקפן של תקנות אלה הוארך על ידי הכנסת עד יום כ"ו בטבת תשכ"ה (31 בדצמבר 1964). מאחר והצורך בתקנות בעיני עומד, מציעה הממשלה להאריך את תקפן עד סוף שנת 1965.

הנוסח המלא של תקנות תשט"ז העומדות כעת להארכה פורסם בהצעות חוק 484, תשכ"ב, עמ' 28.

¹ ס"ח 357, תשכ"ב, עמ' 20; ס"ח 384, תשכ"ג, עמ' 26.